

[Älä Koske Muhun](#)

Tapasin pitkästä aikaa sitten yhden henkilön jonka kanssa olin kavereita pienenä, about 1-5-luokkalaisena. Ei koskaan oltu parhaista parhaimpia kavereita mutta nähtiin silloin tällöin. Hän kysyi kerran 6. luokan lopulla (olin 12.v) jos haluisin nähdä, ja sanoin totta kai vaikka ei oltu nähty pitkään aikaan.

Tää henkilö tuki mua paljon kun mua kiusattiin ja vanhat hauskat vitsit tuli esiin. Naurettiin ja keksittiin uusia hyviä juttuja samantien ensitapaamisella pitkästä aikaan. Siitä lähti hullunmyräkki ystävyys ja lopulta ihastus ja lopulta sotku.

Kerran yöllä 14-vuotiaana hämärässä itkin kun en halunnut mut se toinen halusi. Mun oli pakko antaa sen tehdä mulle mitä se halusi koska muuten se ois itkenny ja syyllistänyt mua minkä se aina teki kuitenkin. Sit mä vaan itkin, kaikki sattui ja luulin että se on okei koska muuten tekisin jotain väärin ja olisin itsekäs jos en antais sille mitä se haluaa.

Kaikki tapahtu mun omassa kotona turvassa mun huoneessa missä kaikki kuuluis olla turvallisinta ikinä, vanhemmat alakerrassa nukkumassa. Mutta silloin se oli pelottavaa ja ahistavaa ja muistan aina kuinka ei oo väliä mitä mä haluan, vaikka sattuu, oon itsekäs ja ilkeä. Vieläkin muistan tän aina kun nukun pimeässä mun huoneessa.